

Dominic, missioner, fundador de les Dominiques de l'Anunciata

Sant Francesc Coll era ric de fe i confiança en qui anomenava normalment el «bon Déu». Va experimentar i comunicar el convenciment que els treballs i les tribulacions no tan sols són suportables, sinó fins i tot fàcils d'afrontar amb el record que Déu és Pare per a tots i en tota circumstància. Fou com un volcà d'amor, sense descans en l'afany de difondre la seva lava incandescent fins a l'altre cap del món. La força de l'esperança l'aguantava, i així posà el cor en els béns del Regne de Déu i confià en l'omnipotència divina. Aquestes forces, que certament són humanes però tenen l'origen en Déu, el van enriquir, i aquesta era la riquesa que repartia.

A la distància de més d'un segle i mig hi veiem els trets d'un apòstol que contribuí amb eficàcia a renovar la societat i la religiositat del seu temps. Un profeta que va escoltar i comunicar tot el que el Senyor li encarregava de transmetre al seu poble. La providència ha volgut que la seva canonització tingués lloc en un any especialment dedicat al sacerdoti. És un bon model de vida i missió sacerdotal. És, per descomptat, un amic entranyable dels preveres, als quals dedicava un temps especial, abans d'adreçar-se al poble on l'havien cridat. Ho feia per mitjà d'exercicis espirituals, abans de començar les missions populars. Foren centenars, i de diferents diòcesis, els capellans que escoltaren la seva veu i se li obriren en aquelles trobades de recés que els dedicava com a primícia dels seus treballs esgotadors. El consultaven tant els que ocupaven parròquies rurals, com els que atenien la feligresia de les grans ciutats.

Després de la trobada amb els pastors organitzava el tracte directe amb els integrants del laïcat, de totes les edats i condicions. Tots hi trobaven paraules de vida eterna, el regal de la misericòrdia de Déu i de la trobada pacífica i justa amb els altres. No s'oblidava dels ancians, impedits, malalts, presos i tants pobres com llavors recorrien els camins o vagaven per ciutats i viles.

Els nens i nenes, particularment, li van robar el cor. Coneixia les seves carències i, sobretot, confiava en les possibilitats que tenien. Eren un sòlid fonament de la vida familiar i social. Per a la infància i joventut necessitada va planificar l'apostolat de la seva congregació, reunida per oferir camins de perfecció i apostolat a moltes noies pobres amb vocació religiosa. Animà les religioses en el seu camí. I proposà a la seva congregació de dominiques de l'Anunciata el mateix ideal de sant Domènec: servir a la taula de la doctrina cristiana amb la llum de la teologia.

Del pròleg del llibre "El Pare Coll Dominic" per Vito T. Gómez Garcia. O.P. postulador general de l'orde de Predicadors

[Entra a l'espai dedicat a Sant Francesc Coll](#)